

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

En lysande fyr

Äldste Fernando Rocha, Portugal

Områdessjuttio

Jag föddes och växte upp nära Tagus mynning och har alltid varit fascinerad av fyrar och deras betydelse. Ordet "fyr" kommer från det grekiska ordet "faros", som är namnet på en ö i närheten av staden Alexandria. Där uppfördes 280 f.Kr. en fyr — Fyrtornet Faros — ett av antikens sju underverk. Fyrar har använts i många år för att varna sjöfarare att de närmade sig land. Liksom *Liahona* leder de oss i säkerhet.

Fyrens energikälla har gått från olivolja till olja och gas och sedan till elektricitet. Samtidigt har man uppfunnit flera optiska hjälpmedel — roterande apparater med paraboliska speglar, reflektorer och linser — som också förbättrar ljusets räckvidd.

Själva fyren är inte mycket värd om dess ljus inte är starkt nog att lysa upp natten.

Vad kan vi göra för att Herrens evangeliums ljus ska lysa i Europa? Underverk föregås av tro, men tro utan gärningar är död. Det är dags att handla, att förbättra det sätt vi lyser upp våra fyrar på. Vi måste stiga ut ur vår bekvämlighetszon och sätta vår tro på prov. Det är dags att öka ljusstyrkan i Europas fyrar. Det börjar finnas exempel omkring oss som visar att mirakel

Äldste Fernando Rocha

verkligen sker sedan vi har gjort allt vi kan.

Jag vill berätta något som hände i den lilla grenen i *Praia da Vitória* (Vitoriastranden). Staden ligger i östra delen av ön Terceira på Azorerna, Portugal och har omkring 20 000 invånare. I juni 2009 hade grenen bara sex aktiva medlemmar och två heltidsmissionärer. Äldsterna kände en stark önskan att bidra till kyrkans tillväxt och arbetade tillsammans med de få aktiva medlemmarna. De började återaktivera medlemmar som inte kom till kyrkan, som i sin tur gav hänvisningar till missionärerna, som sedan ledde till dop. I december, sex månader

senare, hade enheten i genomsnitt 50 aktiva medlemmar på mötena.

Praia da Vitória är verkligen en fyr som vi alla kan se. Ljuset den avger lyser starkt på grund av den kärlek, tro och hängivenhet som aktiva och nydöpta medlemmar visar.

I vårt område Europa har flera faktorer lett till att jag tror att tiden är inne för att den fyren kan lysa för och stärka alla stavar och distrikt. Vi har ett områdespresidentskap som i sin helhet består av européer, som känner till och förstår våra utmaningar och som har mål och åtaganden som syftar på att fördubbla närvaron under kyrkans möten inom tio år. Vi har också många starka lokala ledare som känner tillväxtens anda och dessutom en handlingskraftig missionärsstyrka. Utöver dessa faktorer lever vi i en finansiell och social kris som gör att människor spontant söker sig till Gud.

"Men det hände sig ... att folket (i Europa) gavs stora tecken och under, och att profeternas ord började uppfyllas." — Helaman 16:13

Jag vittnar om att när vi arbetar och tjänar tillsammans med missionärerna kommer vi att se stora mirakel ske i varje hörn av Europa. I Jesu Kristi namn, amen. ■

**Farol da Guia
(fyrtornet)
i Cascais,
Portugal,
byggdes 1610.**

FOTO ADAM C. OLSON

Gemensam stavskonferens för Stockholms stavar

Gunilla Olsson, Gubbängens församling

1480 personer hade samlats från både Stockholms södra stav samt Stockholms stav för en gemensam stavskonferens i Berwaldhallen den 5 september 2010. I god tid innan mötets start var medlemmarna på plats och alla reste sig för att välkomna äldste Russell M. Nelson samt äldste Erich W. Kopischke. Det var en speciell känsla i lokalen, inte minst för de tillresta gästerna men också för det unika i att träffas två stavar under ett och samma tak.

Vi fick lyssna till lokala ledare såsom de bägge stavspresidenterna, missionspresidenten och tempelpresidenten. Alla vittnade kraftfullt. Mesta tiden gavs dock de tillresande gästerna.

Syster Christiane G. Kopischke var först och talade om att undervisa sina barn, inte minst genom att vara ett exempel för dem.

Syster Wendy W. Nelson talade om hur mycket i Sverige det var som förde hennes tankar till vår Frälsare. Hon nämnde klippor, fönsterlampor, rent vatten och god mat och påminde oss om vikten av att bygga vårt liv på klippan eller Frälsaren, att följa hans ljus, rena oss i honom och lyda hans ord.

Äldste Kopischke tog tillfället i akt att vittna kraftfullt om Joseph Smith som profet, siare och uppenbarare. Han talade om nödvändigheten av Joseph Smiths vittnesbörd om Jesus Kristus. Inte för att vi behövde en profet att tala om att Jesus Kristus lever, men för att vi behövde en profet som vittnade om Jesu Kristi gudomlighet. En profet som bokstavligen kunde vittna om att Jesus Kristus är Guds Son och den enda vägen och det enda namn som kan ge oss frälsning. Vi behövde prästadömet. Det är dessa saker sammantaget som gör Joseph Smith så värdefull för oss. Äldste Kopischke påminde också om att Joseph Smith en dag läste Jakob 1:5 och vilken påverkan det skriftstället hade på honom. Äldste

Kopischke frågade församlingen (fritt citerat): "Vad skulle du ha gjort om du hade läst det skriftstället? Många läser det utan att tänka på det. De följer bara sina traditioner. Ibland ställer de frågor utan att vilja veta svaret. Joseph Smith var intresserad av svaret och ville veta. Han sade att aldrig har ett skriftställe gjort ett större intryck på någons hjärta ... Jag vittnar om att vi kan se och ta del av Joseph Smiths frukt. Den största frukt han gav oss är Mormons bok och alla som uppriktigt söker sanning i den här boken kommer att finna den. Alla som ber Herren om bekräftelse kommer att få den. Genom honom har jag hopp för det här livet och livet som ska komma. Det skulle jag inte byta mot något i världen."

Äldste Nelson inledde sitt tal med att presentera sin dotterson äldste Webster som tjänar som heltidsmissionär här i Sverige. Han talade sedan om sin och sina farfäders anknytning till Sverige men framförallt vittnade han om den speciella upplevelse han precis haft då han fick vara med vid invigningen av nya templet i Kiev i Ukraina. Han berättade om hur han som nykallad apostel sökte sätt att etablera kyrkan i Ryssland. Han fick

Äldste Nelson presenterade sin dotterson äldste Webster som tjänar sin mission i Sverige. Göran Wern tolkade äldste Nelson.

FOTO ANNESOFIE WILHMAN

vara med och se hur Herren genom en kvinnas törst efter Herrens ord mirakulöst öppnade vägen för kyrkan i Ryssland. Han nämnde att "Ibland är det svårt att se in i framtiden när det är disigt i nutiden", men påminde om Herrens ord: "Jag utför mitt eget verk och ska påskynda mitt verk när det är dags."

Äldste Nelson övergick sedan till att förklara att kyrkans framtid här i Sverige beror på barnen. Han bad oss att undervisa barnen om bön, lära dem att sjunga "Jag är Guds lilla barn", undervisa om Jesus Kristus som jordens skapare och att detta är hans kyrka. Barnen behöver också undervisas om Guds profeter, Joseph Smith, prästadömet, tiondet, visdomsordet och templets välsignelser. Han sade (fritt citerat): "Undervisar ni era barn om detta är kyrkans framtid i Sverige tryggad och frid och framgång kommer att åtfölja era barn och deras barn."

Avslutningsvis uttalade äldste Nelson en välsignelse över församlingen. Han sade (fritt citerat): "Jag lämnar en välsignelse med er i dag, jag åkallar nycklarna i mitt apostlaskap. Jag välsignar er att kunna mätta er med Kristi ord och förlita er på hans godhet som Mormon gjorde. Jag känner och märker att det finns sjukdomar hos era nära och kära, jag ber om helande för dem som ni är bekymrade över. Jag nedkallar Herrens vilja för dessa personer och ni lägger därtill er tro till detta. Jag välsignar er till att vara goda föredömen, att ni ska synas tilldragande för vänner och grannar, att er livsstil vittnar om Kristus. Jag välsignar er med kärlek och uttrycker min tacksamhet för var och en av er."

Det var ett mycket speciellt möte för oss som hade möjlighet att närvara. Det var kraftfulla budskap och vittnesbörd om kärnan i evangeliet. Varje ord som talades från förhöjningen den dagen berörde mig på ett eller annat sätt och när församlingen tillsammans sjöng avslutningspsalmen

"Han lever min Förlossare" så kändes orden mer självklara och sanna än vad jag någonsin upplevt dem tidigare. Jag visste att jag hade fått lyssna till en Herrens apostel och förstod varför solen tycktes lysa lite extra över Djurgården denna dag.

Fler bilder från stavskonferensen finns på kyrkans hemsida www.jesukristikyrka.se ■

Eviga löften om familjen stärkte Malmö stav

Birgitta Wennerlund, Kristianstads gren

Malmö stavs höstkonferens hölls samma dag som svenska folket gick till valurnorna. De många kortsiktiga löften som politikerna utlovat veckorna före valet stod i stark kontrast till talen under konferensen. Här talades det om andra löften, eviga sådana, givna av en himmelsk Fader i kärlek till och omsorg om sina barn, och här sattes familjen i centrum. Stavens målinriktning på de unga vuxna märktes särskilt under lördagskvällen när ungdomar med stort allvar och andlig styrka vittnade om evangeliet i tal, sång och musik.

En av talarna var syster Aurélie Palomäki som på sitt franska modersmål berättade varför hemmet och familjen är så viktiga för henne. Med hjälp av maken som tolk citerade hon president Hinckleys ord om tempeläktenskapets långsiktiga konsekvenser för kommande generationer. "Herren har aldrig lämnat mig ensam", sade hon. "Herren lyssnar när vi håller oss till honom, och han har välsignelser i beredskap åt oss. Tro på Gud, tro på att allt sker i hans rätta tid!"

Även broder Daniel De Souza framhöll familjens betydelse. Han talade direkt ur hjärtat om hur komplikationerna under hustruns tre graviditeter fått honom att ändra sitt tänkesätt. Tidigare trodde han att ju fler timmar han tillbringade på arbetet,

desto större blev framgången. Men när han riskerade att förlora sin älskade hustru kom vändpunkten, och nu sätter han familjen först. ”Mina önskningar, känslor, allt som är jag, kommer nu i andra hand. Den Helige Anden har vittnat för mig att det ska vara så.” Han hänvisade till Mosiah 4:27 som uppmanar oss att göra allt med visdom och ordning. ”Om vi ska baka bröd”, sade han, ”måste vi ha med alla ingredienserna. Bara vatten och

sin familj till bön och skriftstudier. ”Ingen man kan glädja vår himmelske Fader om han inte respekterar hans döttrar. Ingen man kan glädja vår himmelske Fader om han misslyckas med att förhöja sin hustru.” Han sade också: ”Vi vet att ni är mycket upptagna, men inget tar bort ansvaret att leda vår familj. Hustrur och män kompletterar varandra. Den gula och blå färgen på paletten blir grön när vi gift oss. Vi tar med oss våra egna talanger och blandar en ny grön färg som fortfarande innehåller gult och blått.” Äldste Teixeira uppmanade också männen att inte vänta tills det är för sent med att välsigna sin hustru.

Stavskonferens i två städer

Söndagens session sändes via en videolänk till möteshuset i Kristianstad, dit syskon från Växjö och Karlskrona tog sig. På storbildsskärmen kunde de först se och lyssna till president John Hedberg som mycket personligt talade om hur Frälsaren helar sargade hjärtan och hjälper vilsegångna själar att hitta hem. ”Vi behöver alla få ett eget värde inifrån och ut”, sade president Hedberg och vittnade om att vår himmelske Fader lyssnar på våra böner. ”Han svarar på olika sätt för han känner oss väl, och han hämtar sina får och tar hand om dem.”

President Markku Lorentz, andre rådgivare i stavspresidentskapet, berättade bland annat om en man som gick på ett spänt rep över Niagarafallet. Mannen ropade till åskådarna: ”Tror ni jag klarar det en gång till?” ”Ja!” blev svaret för de hade sett honom göra det tidigare. Sedan körde mannen en skottkärra på repet över Niagarafallet och undrade om de trodde han kunde göra det en gång till. Svaret blev åter: ”Ja!” Tredje gången såg de honom köra en vän i skottkärran över fallet, men skulle han klara det en gång till? ”Ja!” ropade folkmassan. Då frågade mannen: ”Vem vill bli nästa man?”

”Följ mig, sade Frälsaren, men ibland känns det som om vi stod vid Niagarafallet. Dimman kanske

gör att vi inte ser över till andra sidan. Har vi då den tro som leder till handling?” undrade president Lorentz. ”Vi kanske behöver se fallet ovanifrån? Se hur stort och förunderligt Herrens verk är. Då kan vi njuta av resan, som för oss längre än vi trodde vi var kapabla till.”

President och syster Ljungh, som under hösten avlöses från sitt treåriga uppdrag som presidentpar i templet i Köpenhamn, vittnade om den glädje de känt under sina sammanlagt åtta år på mission. De gladdes också över att under konferensen se så många välkända ansikten från templet. ”Förut var det gott att komma till templet”, sade president Ljungh, ”men nu är det livsviktigt! Vittnesbördet

om vikten av det vi gör kommer när vi gör det som Herren ber oss om.”

Äldste Teixeira avslutade även söndagens konferenssession. Han uppmanade alla att alltid be så att vi inte faller i frestelse och mister vår lön (se L&F 31:12). ”Bönen är nödvändig för vår frälsning”, framhöll äldste Teixeira. Han uppmanade också alla att uttrycka tacksamhet i våra böner och att be om förlåtelse. ”Bönen är ett botemedel, ett serum, mot stolthetens gift.” Han varnade för den mur synden bygger upp mellan oss och Fadern om vi inte omvänder oss helt och hållet när vi gjort våra misstag. ”Låt inte muren växa! Håll er rena!” ■

Utby kapell fyller 40 år!

AnnCathrine Hindborg, Utby församling

I oktober 1970 knackade två missionärer på vår dörr med inledningsrepliken ”Vi har ett glatt budskap!” Min dåvarande fästman blev intresserad och släppte in dem. Missionärerna hette Erik Nilsson, numera Göteborgs stavs patriark, och David Jones från Mesa i Arizona.

Att Utby kapell var nybyggt och nyss invigt förstod inte vi när vi besökte församlingen för första gången, eftersom ingen pratade om det, men det har vi lärt oss nu när vi i söndags (12 september 2010) fick vara med om att fira kapellets 40-årsjubileum!

Kvällen började med ett litet bildspel som Daniel Cederberg satt ihop. Där vi fick se grenspresidenter och biskopar som verkat

i vår församling under dessa 40 år. Bilder på grenspresidentskap och biskopsråd, även med familjer och flera andra enskilda medlemmar och familjer visades. Många av dem har lämnat jordelivet och det kändes gripande att få se deras leende ansikten stråla mot oss igen.

Programmet fortsatte därefter

på så sätt att de olika grenspresidenterna/biskoparna i tur och ordning fick berätta om sina minnen och tankar runt sina ämbetsperioder som ledare i församlingen.

Det blev oväntat trevligt och roligt och vi fick skratta åt många dräpliga händelser! Vi äldre medlemmar fick bli lite nostalgiska

Äldste José A Teixeira, andre rådgivare i områdespresidentskapet, talade till medlemmarna i Malmö stav på stavskonferensen som hölls den 18-19 september 2010. Söndagens session sändes via videolänk till möteshuset i Kristianstad.

mjöl ger inget bröd. Ska vi få en ”välbakad” familj måste också alla ingredienser ingå i rätt mängd.”

Syster Rebecca Wrang vittnade om att vi kan överlämna våra liv i vår himmelske Faders händer. ”Han vet vägen och meningen med våra liv ... Och även om svaren på våra böner inte alltid är de svar vi vill ha, så är jag tacksam för löftet att om vi är ödmjuka ’så skall Herren din Gud leda dig vid handen och besvara dina böner” (L&F 112:10).

Äldste José A Teixeira, andre rådgivare i områdespresidentskapet och som presiderade vid konferensen, framhöll fädernas ansvar att samla

Utby församling vid kapellets 40-årsjubileum.

Bo Cederberg talade som f.d. biskop i Utby församling vid firandet av kapellets 40 år.

när vi blev påmind om gångna tider och ledare. För nyare medlemmar var det intressant och värdefullt att få lite bakgrund och historia från församlingens och kapellets flydda dagar.

Några av våra äldre ledare finns inte bland oss längre, t ex representerade Rachel Björklund sin make Stig, som var den förste av församlingens grenspresidenter. Det gjorde hon på ett väldigt trevligt och humoristiskt sätt!

Stig Björklund (1970-74) följdes av Thomas Huldin (1974-76), Bo Cederberg (1977-81) och Bernt Percivall (1982-85) som representerades av sin son Kent. Sedan Kjell Fougelberg (1986-89) och Seppo Syvänen (1990-95) som denna kväll representerades av sin son

Antti eftersom han numera tjänar som rådgivare i tempelpresidentskapet i Stockholm och inte kunde närvara. Därefter kom Hans Andersson (1995-96), Michael Tittus (1996-01) och Lars Johanhage (2002-06).

Kvällens siste talare var vår nuvarande eminente biskop Jens Åman (2006-), som precis som min fästman (numera make) och jag, tog sina första

stapplande steg i evangeliet i detta fina kapell. Han liknade det vid en pigg 40-åring, som visserligen blev utbränd (branden 2005) men fick sin ansiktslyftning (renoveringen förstås)!

Vi har idag 40-50 primärbarn och upplever en strid ström av nya bebisar, församlingen fortsätter att växa både inifrån och utifrån! Inget kan stoppa oss!

Han avslutade med att påminna om att den tillväxt vi har i vår församling idag har vuxit fram i den öppenhet, kärlek och acceptans som funnits i Utby församling i generationer.

"Vi förvaltar, vi står på axlarna på dem som gått före oss!"

Kvällen avslutades med förfriskningar och tillfälle gavs att skriva ner våra personliga vittnesbörd.

De ska tillsammans med ett foto på hela församlingen, som togs efter sakramentsmötet tidigare på dagen, grävas ner i en "tidskapsel" för att tas upp igen på kapellets 60-årsjubileum! ■

Redaktionen för Liahonas lokala sidor

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663
Anne-Sofie Wihlman, ass. redaktör (för Stockholms stavar)
asw@bredband.net
Färnebogatan 2 A, 723 42 Västerås
Tel. 021-127321

HUR JAG VET

En andra chans

**Maria Lapotentova,
S:t Petersburg, Ryssland**

Först nu, efter hemkomsten till Ryssland, kan jag ha full förståelse för skillnaden mellan mitt liv före och efter att ha återvänt till kyrkan.

Allt började med en söndagsmorgon. Det var en varm höstdag, min syster gjorde sig i ordning att gå till kyrkan med sin familj. Jag var i Sverige för ett par dagar och ville spendera all min tid med min syster, så jag bestämde mig för att gå med dem.

I det ögonblicket hade jag inte varit närvarande vid söndagsmöten i många år. Jag hade steg för steg, omärkligt för mig själv, glidit ifrån och hade inte varit aktiv i kyrkan i över 10 år. Under denna tid i mitt liv hände många saker, bra och dåliga, men jag kände alltid att jag missade chansen till något mycket viktigt, mitt liv verkade meningslöst. Jag gjorde många misstag och så småningom kände jag mig djupt olycklig som människa, Jag hade knuffats in i en återvändsgränd utan hopp om att finna lyckan.

Jag tror att Gud förbereder oss för förändring. Allt jag fick utstå under de senaste åren har hjälpt mig förstå att sann lycka bara är möjlig med Gud i våra

**Maria
Lapotentova**

liv. Jag tror att denna söndag var det bästa tillfället för en förändring i mitt liv, för så fort vi kom in i salen och jag hörde melodin i hymnen, var det någonting i min själ som vände upp och ner och jag kände mig otroligt lugn och fridfull, något jag så väl behövt och väntat på så länge. Sedan kom tanken till mig: "Jag är hemma."

Det var otroligt. Jag funderade länge på detta, varför det kommit till mig en sådan känsla av att jag äntligen hittat hem? Det var efter den dagen som jag steg för steg började min väg tillbaka. Det tog flera månader innan jag började delta regelbundet i möten och innan jag visste att jag ville gå tillbaka till kyrkan.

Jag var mycket lyckligt lottad av att denna period sammanföll med möjlighet att leva i Sverige. Här fann jag stort stöd och fick en otrolig mängd kärlek. Min syster var med mig under hela den komplicerade vägen, alltifrån ett samtal med biskopen till att resa till templet med mig och hon stöttade mig varje dag. Här hittade jag sanna vänner bland kyrkans starka ungdomar. Unga tjejer och killar som levde

evangeliet i ett rent och anständigt liv, var en stor förebild för mig. Denna tid i Sverige hjälpte mig att lämna mitt förflutna och börja på nytt. Jag tror att Gud har gett mig tid i detta vackra land för att det var lättare för mig att läka min själ här.

Nu, när jag återvände till mitt hemland, mina vänner och mitt "tidigare" liv, inser jag att ingenting kommer att bli som förr, eftersom det har skett många förändringar i mig och nu spelar det ingen roll var jag är, i vilket land jag bor och vilka som omger mig. Nu vet jag vem jag är och vad jag vill i mitt liv. Jag känner verkligen att jag är en lycklig person, jag känner Guds kärlek i mitt liv varje dag. Jag vet att denna kyrka är sann och jag vet att vår himmelske Fader älskar alla sina barn och alltid är redo att ta oss tillbaka om vi uppriktigt ångrar oss och vill förändra våra liv. ■

Vill du berätta om hur du fick ditt vittnesbörd? Skriv cirka 300-500 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com eller asw@bredband.net (för Stockholms stavar)

**Johanna
Hagman**

Skrifterna räddade mig

Johanna Hagman, Jönköping

Jag vill dela med mig av en upplevelse som stärkte mitt vittnesbörd otroligt mycket. Jag har studerat på kyrkans universitet, Brigham Young University på Hawaii i 10 månader. Under den här tiden har jag utvecklat talanger och egenskaper jag inte visste att jag hade. Den sista terminen jag gick var vårterminen 2010. Den terminen var endast 6 veckor lång och jag hade tre stora kurser. De flesta jag pratade med avrådde mig starkt från att ta så många kurser under en sådan kort period. Naiv som jag var struntade jag i alla förmaningar och trodde jag kunde klara det med enkelhet. Tji fick jag!

Det var otroligt mycket att göra, med prov redan första veckan i alla kurser och läxorna kändes överväldigande. Jag hade dessutom ett jobb flera

timmar om dagen som tog upp tid. Inte nog med det — jag åkte också bort en hel vecka under terminen. Det lämnade 5 veckor kvar och jag kände pressen att prestera bra betyg under en väldigt kort tid.

Skrifterna räddade mig! Jag började läsa skrifterna och be varje gång innan jag skulle studera. Jag fick alltid kraft att orka läsa klart alla sidor i historieboken eller skriva klart mina uppsatser. Mitt vittnesbörd om skrifternas kraft fullbordades när jag såg mina betyg efter den terminen — jag hade fått högsta betyg i alla kurser. Aldrig tidigare hade jag lyckats med det även om jag haft 20 veckor på mig istället för dessa 5 veckor. Jag vet att det var genom att jag satte Gud först i mitt liv som han välsignade mig. Jag är för evigt tacksam för den kraft som finns i skrifterna och att vi har tillgång till dem i våra liv. Använd dem — ni kommer aldrig att ångra er. ■

En vecka i templet

Stéphanie Thörn, Jönköpings församling

*De fyra barn-
domsvännerna
fr.v. Gabriella
Nilsson, Rakel
Nilsson, Kristina
Magnusson och
Stéphanie Thörn
utanför templet
i Stockholm
där de tillbring-
ade en vecka
tillsammans.*

Eftersom vi alla fyra är uppvuxna i Jönköping så har vi haft en bit att resa för att kunna ta oss till templet. Under vår uppväxt så var det vanligt att man tog med sig hela familjen upp till Västerhaninge för att spendera en vecka i templet och gästhemmet under sommaren. När man tänker tillbaka på det så var dessa resor något som stärkte både föräldrar och barn, men visst, det krävdes uppoffringar.

Nu när vi fyra vänner blivit lite äldre och själva har fått möjligheten att gå till templet, så bestämde vi oss för att åka upp till templet i Stockholm en vecka i augusti 2010. Vi tog semester från våra jobb, bokade ett rum på gästhemmet och körde sedan norrut mot Stockholm.

Det kändes underbart att komma till templet. Och att dessutom vara där med sina vänner är en fantastisk känsla. Vi spenderade dagarna i templet och

kvällarna gick åt till att umgås med vänner och varandra. Vi pratade mycket med varandra om erfarenheter, tankar, känslor och framtiden.

Det kändes lite som att leva i en bubbla i några dagar, skild från världen, och det var en härlig bubbla. Vi hade också möjligheten att ta del av templets alla förrättningar och vi avslutade vår tempelresa med att göra en beseglingssession. Då beseglade vi en familj med 9 barn för tid och all evighet. Det kändes extra speciellt då det var för egna namn som vi hade tagit med oss till templet.

Man kan väl säga att det krävdes uppoffringar för oss också att komma till templet, men det var det helt klart värt. Templet är verkligen en underbar plats att komma till och vi kände oss verkligen välsignade av att få vara där tillsammans. Man blir påmind om vad som verkligen betyder något i livet. ■

.....

Vill du dela med dig av en andlig upplevelse? Skriv cirka 300–500 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com eller asw@bredband.net (för Stockholms stavar)

